

STEM NEJ!

I bedste fald et par 25 ører, det er indholdet af de forlig, vi nu skal stemme om. Selvfølgelig, som var blevet lovet pæne forhøjelser, fik næsten intet. Ingen er begejstrede, men hvad er alternativet, hvad kan vi gøre?

Sammen med mange andre opfordrer Venstresocialisterne, Socialistisk Arbejderparti og Revolutionære Socialister alle til at stemme nej. Vi møder selvfølgelig nogle indvendinger og spørgsmål.

Lad os se på dem:

En kroners penge mere i timen er da trods alt en forbedring.

Nej, det betyder faktisk, at vi får mindre til rådighed de næste to år. I øjeblikket stiger priserne med 4,6% om året. Overenskomstforliget svarer til mindre end 2%. Så der kommer til at mangle noget. Og på trods af forbundsledernes fine snak om 'at sikre de lavtlønnede' vil de også opleve faldende realloøn de næste to år.

Er det ikke bedre, end de 10% lønnedgang, Schlüter havde truet med?

Sådan vil de gerne have os til at tænke. Schlüter har aldrig drømt om 10% lønnedgang ved disse forhandlinger. Men med den slags snak hå-

ber han og hans arbejdsgiververner, at lønarbejderne anderledes lettet op over et forlig med et mindre realloønsfald.

Hvis vi følger den tankegang, så skal vi næste gang være tilfredse med 5% mindre i løn, fordi regeringen og arbejdsgiverne vil have minus 10%. Hvor ender vi? Skal vi til at være glade for at få lov at arbejde gratis, fordi arbejdsgiverne truer med at kræve betaling for det?

Kunne forhandlerne have opnået mere?

Nej, ikke på den måde de forhandlede.

Først lovede de at tage mere hensyn til arbejdsgiverens overskud (= konkurrenceevne) end til medlemmernes realloøn. Bagefter filede de kravene ned til 1,25 i timen bag lukkede døre.

På den måde havde de foræret forligsmanden muligheden for at trække lommeregneren frem og finde gennemsnittet af arbejdsgiverens 95 øre og forbundenes 1,25 kr. Værsø 1,10 kr.

Ville Jørgen Eiberg, Hardy Hansen og Lillian Knudsen have haft et bedre forhandlingsresultat, havde de rejst ordentlige fælles krav, som kunne sikre realloønen. Så skulle de have ført en kampagne i og uden for fagbevægelsen for dem. Så skulle de have lagt op til en storkonflikt og opfordret til advarsels-

strejker, når forhandlingerne gik trægt.

Det var ikke mulighederne, det skortede på. Det var viljen.

Hvad hjælper det at stemme nej og så sende Georg Poulsen og co. tilbage til forhandlingsbordet?

Ikke spor!

Arbejdsgiverne har ikke lagt skjul på, at de ikke frivilligt giver mere.

Derfor er et nej til forligene også et ja til konflikt for kravene. Sådan kan vi tvinge dem til at åbne for posen.

Hvorfor skulle vi strejke, når der kun er 15 øres forskel fra de 1,25, forbundene krævede, til de 1,10, vi har fået?

Når forligene er forkastet, så er alle tilbud taget af bordet.

Så må fagbevægelsens medlemmer gøre det klart for forhandlerne, hvad vores krav er:

- 10 kr. i timen til alle, og så lørlingene.

- 3.000 kr. i mindsteløn om ugen.

- Nej til fedterøstillet.

- Nej til ungdomsløn.

Kan det overhovedet lade sig gøre at vælte forligene, når der er sammenkædning og 35%-regel?

Det vil blive svært, fordi mange synes, at det er så latterligt, at de ikke engang gider stemme.

Til gengæld er der mulig-

hed for, at der bliver flere nej-end ja-stemmer. Vi var tæt på i 1987. Så kan de komme med deres 35%-regel, men et flertal er et flertal, og forligene er så forkastede.

Så må arbejdspladser og fagforeninger kræve, at forbundene åbner strejkekasserne for en konflikt for kravene. Forbundslederne vil stejle. Hvis vi skal tvinge dem på plads, bliver det nødvendigt, at vi selv starter ud på arbejdspladserne med nedlægge arbejdet.

Men så griber regeringen vel bare ind og ophører det til lov?

Med den regering, vi har nu, vil en overenskomstkamp altid blive en kamp mod regeringen.

I 1985 viste 100.000'er af lønarbejdere, at vi ikke vil bøje os for regeringsdiktator.

Kommer det et indgreb i år, må vi bruge både de gode erfaringer og de dårlige fra 1985. Fælles arbejdermøder på arbejdspladserne, lokale tillidsmandsringer, blokader og demonstrationer skal gøre det til en aktiv strejke.

I modsætning til i 1985 må vi organisere kampen på landsplan i stedet for at isolere os by for by. - Og så skal vi selvfølgelig ikke holde op på løvvejen.

Tvinger vi regeringen i knæ eller væk fra taburetterne, var det vel ikke det værste, der kunne komme ud af midtvejshandlingerne.

Gør klar til storkonflikt!

Overenskomsten gi'r ikke noget

...så her ser du en glad arbejdsgiver

**STEM
NEJ!**

Forbered
storkonflikt!

10 kr. i timen
til alle

3.000 kr. om ugen
i mindsteløn

SAP - VS - RS

Lederskab søges

Hvad er de faglige ledere ude på ?

Har de opgivet ævred? Eller ligger der en særlig raffineret strategi bag ved deres selvmoderske OK-handlinger?

For det kan ikke benægtes at det ligner slet skjult harakiri, at anbefale JA til en tynd kop te. Og ærledes kan resultatet af de såkaldte midtvejsforhandlinger vel næppe beskrives.

Det mest deprimerende ved OK-resultatet er det indbyggede realtidsfald for de lavest-lønnede. Væk er solidariteten med de LO-grupper, primært ikke-faglærte, som i forvejen befinder sig økonomisk, socialt og uddannelsesmæssigt på samfundets nederste trin.

For at føje spot til skade er det så viseligt indrettet, at en LO-arbejder f.eks. indenfor industrifags-overenskomsten kun er tilskret 75 øre. De sidste 35 øre (for at komme op på de aftalte 1,10 kr.), skal fordeles ved lokal forhandling hvilket erfaringsmæssigt indebærer, at en stor gruppe arbejdere må stille sig tilfreds med mindre end 1,10 kr.

Fagbevægelsen har så sandelig hevet en stor støj i hus efter at have kæmpet i forlignsinstitutionen. Læterigheden og afmagten er åbenbar. Fagbevægelsens topledere hører nu frugten af lang tids fejlslagen politik.

Med den økonomiske krise som fast medspiller har topledere i deres begrænsede visdom ikke evnet at få bare en af deres økonomiske mærksager igennem. Men hvad værre er, medlemmerne

er totalt kolde og uengagerede overfor de forskellige krumspring (fra ØD til pensionsreform) som er forsagt presset ned over hovedet på dem. Og det er forståeligt, fordi alle disse LO-forslag har kun til hensigt at puste liv i et perspektivløst økonomisk produktionssystem på systemets egne betingelser, og med medlemmerne som de sikre tubere.

Konsekvensen kender vi alle, en demobiliseret og passiv medlemsskare, når væsentlige samfundsspørgsmål er sat til debat. Mens det borgerlige Danmark på 7. år tromler fremad med brugerbetaling, privatisering, centralisering (kaldet afbureaukratisering) og realtidsnedgang. Mens det indre markeds ulyksaligheder toner frem af disen. Så tripper det impotente faglige lederskab rundt i kulissen

og mumler med kammeraterne fra socialdemokratiet.

Det har været vanskeligt for såvel den politiske som faglige del af "Bevægelsen" at tilpasse sig det kapitalistiske systems økonomiske nedtur. Og som bekendt har det ikke medført den nødvendige radikaliserings af samfundsmæssige krav. Det etendelige overenskomstresultat er det foreløbigt sidste vidnesbyrd i rækken af nederlag.

Opgør og socialismen

Uden at ville det blotter LO-toppen sine medlemmer for en fortsat borgerlig offensiv. Uden at ville det er LO-toppen godt på vej til at smæde dansk fag-bevægelse og sætte den aktive faglige linje i, derved den styrke i samfundet,

som medlemmer har tilkæmpet sig.

Venstrekræfterne i fagbevægelsen er tvunget til at udfordringen op. Det faglige lederskabs impotens taget i betragtning er det absolut nødvendigt at få meget mere energisk ind i kritikken af fagforbundenes ledelser. Aktuelt skal nej-flertal i forbund, fagforeninger og klubber bruges til at gøre op med et passivt fagligt lederskab og sætte den aktive faglige linje i stedet.

Og ikke mindst skal forsøget på at udvikle såvel et socialistisk alternativ, som konkrete radikale fantasierige faglige enhedsinitiativer optrappes.

BEKLAGER, VENNER, JERES KRAV KOM IKKE IGENNEM

I LO HAR VI GJORT ALT HVAD VI KUNNE, MEN KRISEN OG BETALINGSBALANCEN.....

OG HVEM AF JER VILLE FINDE PÅ AT LAV E OVERENSKOMSTRIDIGE ARBEJDSNEDLÆGSELSE

»solidaritet og klassekamp« er en udelingsavis. Den er lavet af Venstresocialisterne (VS), Socialistisk Arbejderparti (SAP) og Revolutionære Socialister (RS) i fællesskab.

Venstresocialisterne
Rosenørns Allé 44
1970 Frederiksberg C
01 35 60 99

Socialistisk Arbejderparti
Nørre Allé 11 A
2200 København N
01 39 79 48

Revolutionære Socialister
Tryggevej 82
2700 Brønshøj